

България, императорътъ, навѣрно за да прикрие намѣренията си, изпратилъ при Симеона квестора Константинаки съ предложение за миръ. Симеонъ узналъ за това, което се устройва противъ него, хвърлилъ въ затвора Константинаки, който дошелъ съ коварна цель, и се упжтилъ да вземе мѣрки противъ маджаритѣ.

Византийскитѣ лѣтописци предаватъ съвсемъ накратко и непоследователно войната съ маджаритѣ. Така, продължателятъ на Георги Амартола пише: „Маджаритѣ като минали Дунава, когато Симеонъ билъ заетъ противъ войскитѣ на Фока, пленили и опустошили цѣла България. Като узналъ за това, Симеонъ се обърналъ противъ маджаритѣ, които отъ своя страна тръгнали противъ него и встѣпили въ бой съ българитѣ. Симеонъ билъ обърнатъ въ бѣгство и едва се спасилъ въ Силистра.“ Сжщото повтарятъ и другитѣ византийски лѣтописци.

Повече подробности дава въ съчинението си „За управлението на държавата“ Константинъ Багренородни: „Като узналъ за пристигането на флотата, която се готвѣла да пренесе маджаритѣ презъ Дунавъ, Симеонъ употребилъ вжжя и здрави синджири, за да му попрѣчи на преминаването. Маджаритѣ вследствие на това не могли нищо да направятъ. Тогава Михаилъ Баркаласъ и двама други взели щитоветѣ и сабитѣ, скочили храбро отъ кораба и като пресѣкли вжжята и синджиритѣ, отворили пѣтъ на маджаритѣ.“ Освенъ това К. Багренородни казва, че маджаритѣ, следъ като принудили Симеона да се затвори въ крепостъта Мундрага, стигнали до Преславъ. Крепостъта Мундрага се опредѣля на Дунавъ, западно отъ Силистра.

Явно е, че разказътъ на К. Багренородни е по-вѣренъ. Невъзможно е маджаритѣ да опленятъ по-напредъ България и после да обсадятъ Симеона въ Силистра. Симеонъ е разбитъ въ Добруджа, северно отъ Силистра, и при отстъплението си е билъ принуденъ да се затвори въ тоя градъ. И следъ това маджаритѣ опленили България дори до Преславъ. Но отъ друга страна, Симеонъ, който е билъ съ войскитѣ си въ Тракия, не е могълъ да остави откритата границата предъ войскитѣ на Никифора Фока, нито е могълъ да прехвърли частъ отъ войскитѣ си отъ Тракия въ северна Добруджа по-рано отъ 20—30 дни. Следователно, Симеонъ, следъ като узналъ, че византийската флота пристигнала при устието на Дунавъ, разпоредилъ частъ отъ войскитѣ въ Тракия да заминатъ за Добруджа, а самъ той избързалъ напредъ, за да вземе мѣрки противъ навлизането на византийската флота въ Дунавъ. На последното ни подсеща и обстоятелството, че пратеникътъ Константинаки е затворенъ въ придунавската крепостъ Мундрага.

При пътуването си къмъ Добруджа, Симеонъ ще да е дигналъ нови войски, защото онѣзи отъ Тракия не сж могли да стигнатъ на време въ северна Добруджа. За това намираме косвено доказателство въ разказа на Симеоновия войникъ Георги въ „Чюдо св. Георгия о болгарине.“ Ако тоя войникъ бѣше отъ войскитѣ въ Тракия, той въ своето християнско смирение нѣмаше да пропусне да каже, че постигналитѣ го нещастия сж последица отъ вдигането оружје противъ християнитѣ. Отъ друга страна той твърди, че лично Симеонъ ги е водилъ на война. За набърже събранитѣ отъ втора ржка войски отъ Симеона ни подсещатъ и думитѣ на Лъвъ VI, че маджаритѣ разбили „лошо въоръжената войска.“ Споредъ Лъвъ VI, маджаритѣ разбили българитѣ въ три сражения. Фулденскиятъ лѣтописъ изрично казва, че сраженията сж били три, обаче, споредъ нея, последното сражение е спечелено отъ българитѣ. Войникътъ Георги пѣкъ говори, че подъ командата на Симеона станали две сражения. Въ първото били разбити и загубитѣ били голѣми. Отъ педесеттѣ души, отъ които се състояла дружината на Георги, само той и двама други се спасили; останалитѣ загинали. Следъ пораже-